

Sygn. akt III KK 348/13

POSTANOWIENIE

Dnia 17 stycznia 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

Prezes SN Lech Paprzycki

w sprawie A. A.
skazanego z art. 291 § 1 kk
po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.
w dniu 17 stycznia 2014 r.,
kasacji, wniesionej przez obrońcę skazanego
od wyroku Sądu Okręgowego w R.
z dnia 19 kwietnia 2013 r.,
utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w R.
z dnia 21 grudnia 2012 r.,

- 1. oddała kasację obrońcy skazanego A. A. jako oczywiście bezzasadną;**
- 2. obciąża skazanego A. A. kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w R., wyrokiem z dnia 19 kwietnia 2013 r. utrzymał w mocy wyrok Sądu Rejonowego w R. z dnia 21 grudnia 2012 r., wydany w sprawie K .../12, którym także A. A. został skazany za dwa przestępstwa zakwalifikowane z art. 291 § 1 kk na karę łączną 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności.

Od powyższego wyroku Sądu Okręgowego, kasację na korzyść skazanego A. A. wniósł jego obrońca i, zarzucając „rażące naruszenie prawa procesowego, które miało wpływ na treść orzeczenia tj.: 1) przepisu art. 7 Kodeksu postępowania karnego poprzez zupełnie dowolną ocenę zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, skutkującą błędem w ustaleniach faktycznych, przyjętych za

podstawę rozstrzygnięcia, a polegającym na bezpodstawnym ustaleniu, że oskarżony „działał umyślnie z zamiarem bezpośrednim”, 2) przepisu art. 457 § 3 Kodeksu postępowania karnego poprzez ogólnikowe i pobieżne odniesienie się w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku do zarzutów apelacji, w szczególności w zakresie „strony podmiotowej czynu”, wniósł o „uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu do ponownego rozpoznania”.

Prokurator Prokuratury Okręgowej w R., w odpowiedzi na kasację, wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja obrońcy skazanego A. A. jest oczywiście bezzasadna, w rozumieniu art. 535 § 3 kpk, i jako taka została oddalona, natomiast skazany został obciążony kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego na podstawie art. 636 § 1 kpk w zw. z art. 518 kpk.

Przede wszystkim zwrócić należy uwagę na to, że zarzut pierwszy kasacji, naruszenia przepisu art. 7 kpk i błędu w ustaleniach faktyczny, jest dosłownym powtórzeniem zarzutu apelacji, jest więc, w istocie, skierowany przeciw orzeczeniu Sądu pierwszej instancji a nie Sądu odwoławczego, który nie przeprowadzał dowodów i nie dokonał odmiennych ustaleń. W tym zakresie kasacja jest wręcz niedopuszczalna, a zarzut, odniesiony do wyroku Sądu Rejonowego musiałby zostać uznany za oczywiście bezzasadny. Nie można jednak, formułując zarzuty kasacji, zapominać o tym, że Sąd kasacyjny nie jest sądem kolejnej apelacyjnej kontroli orzeczenia sądu pierwszej instancji, o czym jednoznacznie świadczą przede wszystkim przepisy art. 519 kpk i art. 523 kpk.

Również oczywiście bezzasadny jest drugi zarzut kasacji obrońcy, naruszenia przez Sąd Okręgowy zaskarżonym wyrokiem przepisu art. 457 § 3 kpk, o czym przekonuje staranna lektura uzasadnienia wyroku Sądu odwoławczego w kontekście uzasadnienia Sądu pierwszej instancji. Co prawda, uzasadnienie zaskarżonego wyroku nie odznacza się obszernością wywodów, ale i kasacja obrońcy wraz z uzasadnieniem jest niezwykle syntetyczna. Najistotniejsze jest jednak to, że uzasadnienie Sądu Rejonowego prezentuje pełną argumentację przemawiającą za ustaleniem po stronie A. A. zamiaru w kontekście art. 291 § 1 kk, którą Sąd Okręgowy w uzasadnieniu swego orzeczenia słusznie uznał za

wystarczającą, jako że uzasadnienie to spełnia wymogi określne w art. 424 § 1 kpk. Co więcej, a w tej sprawie było to wystarczające, Sąd odwoławczy jeszcze raz wskazał, syntetycznie, jakie argumenty wynikające z przeprowadzonych dowodów, przemawiają za takim ustaleniem zamiaru tego sprawcy, jak to uczynił Sąd pierwszej instancji (s. 4 uzasadnienia SO).

Mając powyższe na względzie, Sąd Najwyższy orzekł jak w postanowieniu.